

Ennätystehtailua

Hämmästyttäviä uusia maailmanennätyksiä on taas saavutettu siellä ja täällä. Guinnessin ennätysten kirja kertoo esimerkiksi katapulttikorvaisesta Monte Piercestä, joka onnistui heittämään 10 sentin kolikon 3,306 metrin päähän. Siis pelkästään korvaansa lotkauttamalla. Australialainen Graham Barker on puolestaan jaksanut kerätä omaa napanöyhtäänsä kaksi ja puoli lasipurkillista, eli 15,41 grammaa. Sen sijaan amerikkalainen Ashrita Furman on kävellyt 130,3 kilometriä maitopullo päänsä päällä.

Erittäin huomionarvoisia ja kunnioitettavia ennätyksiä jokainen, mutta silmään pistää se, että ne kaikki ovat ulkomaalaisten tekemiä. Missä ovat suomalaiset ennätystehtailijat? Suomihan sentään on perinteisesti menestynyt juuri tämantapaisissa lajeissa, esimerkiksi muurahaispesässä istumisessa, tynnyrisaunan vetämisessä ja löylynnotossa.

Korvanlotkautuksessa meillä ei ehkä ole kokemusta eikä luontaisia taipumuksia, mutta sen sijaan napanöyhtäpuolella suomalaisilla pitäisi olla kotikenttäetuna, joudummehan ilmastomme takia pitämään melkein läpi vuoden laamapaitaa ja tamppahousuja, joista nöyhtää kertyy navan pohjalle kiitettävästi. Pullolajeistakaan emme ole eilisen teeren poikiaM suomalauskansallisimmalta lajilta tuntuu se, että joku kävelisi vaikka 150 kilometriä kossupullo päänsä sisällä. Luultavasti joku on sen tehnytkin, mutta Guinnessin pojat eivät ole sattuneet paikalle rekisteröimään.

Olemmekohan ajautuneet ylikuntoon, vai onko hemohes tai mielikuvitus päässyt loppumaan, kun emme enää pääse ennätystilastoihin? Ellei asioihin saada parannusta, kohta ollaan samassa tilassa kuin suomalainen yleisurheilu: meillä saavutetaan enää vain henkilökohtaisia ennätyksiä ja kesän kärkituloksia. Suomen ennätyksetkin jäävät suuriksi harvinaisuuksiksi, maailmanennätyksistä puhumattakaan.

Helpoin konsti ennätysten parantamiseen on se, että keksitään kokonaan uusia lajeja, joissa ei ole ennätystä vielä ollenkaan. Sellainen voisi olla esimerkiksi pönttöön piereminen, josta voi kehittää ainakin pari ME-kelpoista lajia. Ensimmäinen on suora desibelimitaus, jossa kisaillaan siitä, kuka saa jymäkimmän äänen aikaiseksi paukauttaessaan peltitynnyriin. Toinen laji on sukua napanöyhtäkisalle: kuka saa talteen eniten suolikaasuja. Monet luulevat, että se on voimalaji, mutta ei se ole, vaan tekniikkalaji, sillä ratkaisevaa on se, onnistuuko sulkemaan pöntön tiiviisti mahdollisimman nopeasti itse tuotoksen jälkeen. Lisää pierentäurheilun alalajeja saadaan, jos kilpailijat jaetaan painoluokkiin sekä hernekeitto-sarjaan ja luomusarjaan.

Ja onhan näitä muitakin, uusia lajeja joissa suomalaiset voivat menestyä: Suomen Pankin johtajanimitykset, nenänkaivuu, herrojen haukkuminen jne. Tarvitaan vain hieman organisointikykyä, jotta niistä saadaan virallisia Guinness-lajeja.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)